

Arrest

nr. 69 007 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Shachty. U bent gehuwd en heeft twee kinderen. U heeft reeds in verscheidene landen asiel aangevraagd. In augustus 1994 vroeg u in Duitsland asiel aan. U keerde, na een verblijf van een maand in Duitsland, met hulp van de Duitse autoriteiten terug naar de Russische Federatie. In april 2005 vroeg u opnieuw asiel aan in Duitsland. Kort hierop vertrok u naar Zwitserland waar tevens asiel aanvroeg. U werd vervolgens door de Zwitserse autoriteiten naar Duitsland gerepatrieerd. Vanuit Duitsland reisde u in juli 2005 naar België, waar u ook een asielaanvraag indiende. U werd hierop volgens ook door de Belgische autoriteiten naar Duitsland teruggebracht. In oktober 2005 werd u tot slot door de Duitse

autoriteiten naar de Russische Federatie gerepatrieerd. In september 2006 vroeg u asiel aan in het Verenigd Koninkrijk. U verklaarde dat u in de Russische Federatie werd lastig gevallen door het hoofd van de politie van de stad Shachty. Deze persoon was verliefd geworden op uw toenmalige echtgenote en probeerde alles om jullie relatie stuk te maken. U verklaarde dat u vlak voor uw vertrek naar het Verenigd Koninkrijk ook een convocatie had ontvangen van het Militair Commissariaat. U zou, zo vernam u later, zijn opgeroepen voor een bijkomende opleiding in het leger. U ging niet op de oproep in; u vermoedde dat het hoofd van de politie er iets mee te maken had en vertrok naar het Verenigd Koninkrijk. Daar werd uw asielaanvraag afgewezen en in april 2007 keerde u terug naar de Russische Federatie. U was ondertussen van uw echtgenote gescheiden en uw probleem met het hoofd van de politie was van de baan. Na uw terugkeer kreeg u weliswaar opnieuw verscheidene convocaties van het Militair Commissariaat. U bood zich uiteindelijk in de zomer van 2008 op het Militair Commissariaat aan. Daar werd u gezegd dat u werd opgeroepen om gedurende enkele maanden een bijkomende militaire opleiding te volgen. U had uw legerdienst reeds in de periode 1988-1990 vervuld maar kon op basis van de wet voor een dergelijke bijkomende opleiding opgeroepen worden. Er werd u hierbij gezegd dat u naar een brandhaard zou worden gestuurd. U kon dit echter vermijden door een afkoopsom te betalen. U weigerde echter deze som te betalen en ging niet meer op de convocaties in. Kort hierop werd u door het Militair Commissariaat het bericht gestuurd dat uw zaak naar het Openbaar Ministerie werd doorverwezen om een rechtszaak op te starten. Dit omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproepingen. De militaire commissaris had u gezegd dat u in dat geval tot acht jaar cel kon veroordeeld worden. Om deze reden verliet u, samen met uw tweede echtgenote, de Russische Federatie. U vroeg in april 2009 asiel aan in Zwitserland. Aangezien u op basis van een Pools visum had gereisd werd u – conform de Dublinconventie- door de Zwitserse autoriteiten naar Polen gebracht. In Polen werd uw asielaanvraag in behandeling genomen. De leefomstandigheden in Polen waren echter dermate slecht dat u en uw echtgenote besloten terug te keren naar de Russische Federatie. In december 2009 keerden jullie terug. Na jullie terugkeer leefde u op verschillende plaatsen ondergedoken. Op 03/11/2010 werd u echter door de verkeerspolitie van de stad Belorechensk tegenhouden. Door de politie werd vastgesteld dat u gezocht werd vanwege desertie. Desondanks werd u niet overgeleverd aan de militaire autoriteiten en kon u via betaling van losgeld uw vrijlating bekomen. U werd op 08/11/2010 vrijgelaten. U was door de politie mishandeld en uw intern paspoort was in beslag genomen. Na uw vrijlating liet u een medische expertise uitvoeren om uw verwondingen ten gevolge van mishandeling te attesteren. Op 24/03/2011 verliet u voor het laatst de Russische Federatie. Uw echtgenote bleef achter in Shachty. U reisde met een bus naar Moskou waar u overstapte in een vrachtwagen. Deze vrachtwagen bracht u naar België. Op 28/03/2011 kwam u aan in België. Op 30/03/2011 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een rijbewijs, twee convocaties van het Militair Commissariaat, een brief van het Militair Commissariaat over het opstarten van een strafzaak, drie convocaties van de UVD van de stad Shachty, een medisch attest van een expertisebureau en een cd-rom voor. U verklaarde dat u nog over een internationaal paspoort beschikte, waarmee u in 2009 naar Zwitserland was gereisd, maar dat dit document in de Russische Federatie was achtergebleven. U had het aan een smokkelaar afgeven in de hoop dat hij een visum voor u kon bemachtigen. Dit was echter niet gelukt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen aannemelijk te maken. Zo werd in eerste instantie vastgesteld dat u de reden van uw vlucht, zijnde de oproep voor deelname aan een bijkomende militaire opleiding, onvoldoende kon verduidelijken. U kon wat dit betreft, na meermaals aandringen, enkel aangeven dat u deze bijkomende opleiding zag als gewone dienstplicht: zijnde dat u bewapend zou worden en ergens heen zou worden gestuurd. Hiermee is echter niet verduidelijkt waarom het een bijkomende opleiding of een herkwalificatie zoals u zich eerder uitdrukte (vragenlijst CGVS) werd genoemd en wat het doel ervan als dusdanig is. Wat dat laatste betreft kon u enkel vermoedens uiten. U suggereerde dat het doel ervan misschien het fit houden van de bevolking is of het zich verrijken met afkoopsommen (CGVS p.12). In de lijn hiervan kon u de wettelijke basis van deze bijkomende militaire opleidingen niet duiden. U verklaarde dat het een algemene praktijk is in de Russische Federatie die bij wet geregeld is. Welke wet deze bijkomende opleidingen voorziet en wat zij juist bepaalt kon u echter niet zeggen (CGVS p.12). Uw verklaringen over de periodes, waarin men kon worden opgeroepen en de duur van deze bijkomende opleidingen bleken daarbij vaag en contradictorisch. Voor het Commissariaat-generaal beweerde u eerst dat men in een periode van drie- vier jaar opgeroepen kan worden (CGVS p.11). Later verklaarde u dat men in een periode van drie jaar kan opgeroepen worden (CGVS p.12). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal had u eerder dan weer laten optekenen dat men kan worden opgeroepen in een periode van 2 jaar en 5 maanden. Uit dit alles blijkt het gebrek aan coherentie van uw verklaringen. U werd op de verklaring, opgetekend in de vragenlijst, gewezen en verklaarde dat u voor het Commissariaat-generaal een periode had genoemd van twee à drie jaar (CGVS p.13). Zoals hierboven aangeven had u integendeel een periode van drie à

vier jaar genoemd. Soortgelijk aan deze vaststelling kon u niet precies zeggen hoe lang de opleiding zou duren -u sprak eerst van twee à drie maanden en later van vier à vijf maanden (CGVS p.12). Wat de bestraffing betreft, bij het ontlopen van deze bijkomende opleiding, stelde u dat deze overeenkomt met de straf op desertie in het algemeen. U noemde een gevangenisstraf tot acht jaar. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat ontduiking van de militaire dienstplicht voordat men in dienst is getreden, bestraft wordt met een geldboete of een vrijheidsontnemende maatregel van maximaal twee jaar. Opzettelijke onttrekking aan een dienstverplichting tijdens de vervulling van de militaire dienst door simulatie van een ziekte, zelfverminking, het vervalsen van documenten of andere vormen van misleiding wordt bestraft met een detentie van maximaal zes maanden dan wel een plaatsing in een strafbataljon van maximaal één jaar. U werd er aldus op gewezen dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de realiteit en beweerde hierop dat het de militaire commissaris was die u gezegd had dat u een gevangenisstraf tot acht jaar riskeerde (CGVS p.13). Deze bewering doet echter geen afbreuk van de vaststelling dat u niet op de hoogte bent van de feitelijke situatie. Gezien de bijkomende militaire opleiding de reden van uw vlucht zou zijn kan geconcludeerd worden dat het onaannemelijk is dat u over al deze zaken geen informatie zou kunnen geven. Daarnaast blijkt dat uw gedrag niet overeenstemt met een vrees voor vervolging. Zo zou u na uw asielaanvragen in Zwitserland en Polen, waar u hetzelfde vluchtmotief uiteenzette, vrijwillig zijn teruggekeerd naar de Russische Federatie. Dit omdat de leefomstandigheden in Polen slecht zouden zijn geweest (CGVS p.5). Hoewel u na uw terugkeer naar de Russische Federatie zou zijn ondergedoken kan de vraag worden gesteld of deze terugkeer noodzakelijk was en geen andere oplossingen konden gevonden worden. Naast deze vrijwillige terugkeer naar de Russische Federatie werd vastgesteld dat u over een internationaal paspoort beschikte, verstrekt voor uw reis naar Zwitserland in 2009. U verklaarde dat u dit paspoort via een tussenpersoon had kunnen regelen. Het betrof een officieel paspoort dat tegen betaling bij de paspoortdienst was verkregen. U verklaarde dat u, als zijnde een gezochte persoon, niet de mogelijkheid had om via de normale procedure een internationaal paspoort aan te vragen (CGVS p.5-6). Nu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de FSB zijn goedkeuring dient te verlenen bij de afgifte van internationale paspoorten. U werd hierop gewezen maar kon niet duiden hoe dit obstakel was omzeild (CGVS p.7). Daarnaast bleek u niet te kunnen duiden waarom u een internationaal paspoort op uw eigen identiteit liet aanmaken. Uit uw verklaringen blijkt dat u een internationaal paspoort liet aanmaken omdat het document nodig was om via de grensposten de Russische Federatie te kunnen uitreizen. De vaststelling dat u zich op deze wijze bij de Russische autoriteiten aanbood, met gebruikmaking van uw eigen identiteit, ontkracht echter uw vrees voor vervolging. De vaststelling dat u de grensposten op deze wijze kon passeren ontkracht dan weer uw vervolging op zich. Ter verdediging haalde u aan dat de grensposten de passanten niet nauwkeurig controleren en dat zelfs personen met een uitreisverbod hen gemakkelijk kan passeren (CGVS p.5). Deze laatste bewering blijft echter zonder enig bewijs. Ook deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. U legde een aantal documenten neer die uw verklaringen zouden staven. Zo ondermeer twee convocaties voor van het Militair Commissariaat en een brief van deze instantie die stelt dat uw zaak wordt doorverwezen naar het Openbaar Ministerie. Nu, er werd vastgesteld dat beide convocaties door dezelfde persoon werden uitgevaardigd en u oproepen voor dezelfde dag (04/08/2008). U werd hierop gewezen en ontkende eerst dat dit mogelijk was. Toen u de convocaties getoond werden verklaarde u dat dit blijkbaar toch mogelijk was en suggereerde u dat de ene was verstuurd met de post en de andere persoonlijk was overhandigd (CGVS p.15). Los van de vreemde vaststelling op zich dat er twee convocaties voor een zelfde oproep werden verstuurd, moet gesteld worden dat u van dit feit op de hoogte diende te zijn. Wat de convocaties van de politie betreft, die door u bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelegd, werd het volgende vastgesteld. Vooraleerst bleek dat u niet meer wist om hoeveel convocaties het ging. U beweerde dat u ze niet geteld had maar dat het er veel waren. Uit het administratief dossier blijkt dat u drie convocaties heeft voorgelegd. U kon daarbij niet zeggen uit welke periode deze convocaties stammen. U beweerde dat er misschien convocaties bij zijn uit 2007, 2008, 2009, 2010 of 2011 (CGVS p.9). U verklaarde dat u de data ervan niet onthouden had. Welnu, uit het administratief verslag blijkt dat één convocatie uit 2009 stamt, en de andere twee uit 2010. U legde daarnaast nog een medisch attest voor dat uw verwondingen, die u zou hebben opgelopen tijdens uw detentie bij de politie van Belocherensk, zou staven. Dit document vermeldt de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen op basis van uw verklaringen. Deze omstandigheden zelf worden op die manier op geen enkele wijze bewezen. Daarbij wordt vastgesteld dat u niet juist kon zeggen door welke instantie het attest werd opgesteld. U beweerde dat het door een gerechtelijk medisch expertisebureau werd opgesteld. U kon echter niet zeggen of het om een privé of een overheidsinstantie ging (CGVS p.10). Nu, uit het document zelf blijkt dat het expertisebureau onder het Ministerie van Gezondheid valt. Deze informatie is niet onbelangrijk. Er kan van worden uitgegaan dat een overheidsinstantie minder geneigd zou zijn

een dergelijk attest op te stellen en daarbij zou de mogelijkheid bestaan dat zij contact opnam met de ordediensten. Het gebrek aan informatie over de documenten die door u werden voorgelegd wijst op een ontbreken aan belangstelling in uw eigen vervolging. Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid. Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De documenten die u nog verder aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw rijbewijs bevat op zich geen informatie die op uw problemen zou wijzen. De cd-rom die u tot slot voorlegde bevat, zoals u zelf aangaf (CGVS p.7), louter informatie over de situatie in het leger in het algemeen. U zelf wordt hierbij noch vernoemd noch in beeld gebracht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. Zij is van mening dat de bestreden beslissing een aantal beoordelingsfouten bevat, wat tot gevolg heeft dat de aangevoerde motieven de beslissing niet kunnen dragen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing verweten te weinig en bovendien onjuiste en tegenstrijdige informatie te kunnen geven en te hebben gegeven over de bijkomende militaire opleiding waarvoor zij werd opgeroepen. Verzoekende partij tracht in haar verzoekschrift op systematische wijze de verschillende onwetendheden te weerleggen.

2.2.4.1. Met betrekking tot de onwetendheid van verzoekende partij waarom het een bijkomende opleiding of een herkwalificatie werd genoemd en wat het doel ervan is, geeft verzoekende partij aan integendeel van mening te zijn dat zij wel voldoende wist te vertellen wat deze bijkomende opleiding precies inhoudt, namelijk ongeveer hetzelfde als de gewone legerdienst, waarbij verzoekende partij verwijst naar pagina 11 en 12 van het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 4). Verder is zij van mening dat het doel van deze bijkomende opleiding enerzijds gericht is op het behouden van een goede conditie van personen die reeds hun dienstplicht hebben vervuld. Haar vermoeden stemt met de werkelijkheid overeen, nu het Russische leger er baat bij heeft dat deze personen in een goede fysieke conditie verkeren en nog steeds vertrouwd zijn met wapens en het militaire materieel, voor in het geval er een algemene mobilisatie zou komen. Anderzijds, “*zal het ook wel zo zijn*” dat zulk systeem erop gericht is om een aantal corrupte personen te verrijken middels de betaling van een fikse afkoopsom. Verzoekende partij onderstreept hierbij dat het verbazingwekkend zou zijn indien dit niet het geval zou zijn, nu de corruptie in Rusland welig tiert.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat bovenstaand argument slechts een loutere herhaling uitmaakt van wat zij reeds op het Commissariaat-generaal heeft verklaard, vergezeld van een uitleg waarom haar vermoedens over de doeleinden van de bijkomende opleiding overeenstemmen met de werkelijkheid. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Verder wijst de Raad erop dat de verklaringen waarom de door haar aangegeven objectieven van de bijkomende militaire opleiding ook wel zullen overeenstemmen met de realiteit, neerkomen op blote beweringen, die verzoekende partij niet met objectieve elementen aantoonst. Het kracht bijzetten van – herhaalde – vermoedens middels het poneren van bijkomende vermoedens, kan niet als een overtuigend betoog worden aanzien waarmee desbetreffende motivering in een ander daglicht kan worden gesteld. Bovendien merkt de Raad op dat het niet van belang is of de door verzoekende partij veronderstelde doeleinden die zij tijdens haar gehoor opsomde al dan niet overeenstemmen met de realiteit. Er wordt haar door verwerende partij immers verweten hier niet in eerste instantie met enige zekerheid verklaringen over te kunnen afleggen. Met betrekking tot dit gebrek aan kennis brengt verzoekende partij geen enkele verschoningsgrond aan. Het niet met zekerheid kunnen benoemen van dergelijke eenvoudige elementen, die in verband staan met de kern van het asielrelaas – immers verklaarde verzoekende partij haar land te hebben verlaten om de gevangenisstraf te ontduiken die haar zou worden opgelegd wegens de weigering om deel te nemen aan een bijkomende militaire opleiding/het niet betalen van een afkoopsum – is echter niet aannemelijk. Bovenstaand argument doet derhalve geen afbreuk aan deze vaststelling.

2.2.5.1. Aangaande de motivering van verwerende partij met betrekking tot het niet kunnen vermelden van de wettelijke basis van de bijkomende militaire opleiding, betoogt verzoekende partij dat van haar niet kan worden verwacht dat zij *“de wettelijke basis van een militaire opleiding perfect zou kunnen duiden”*. Zij is van mening dat het volkomen normaal is dat zij geen datum of nummer van deze wet kan aanduiden. Als men, voor de afschaffing van de verplichte legerdienst in België, aan een dienstplichtige zou hebben gevraagd op basis van welke wet hij precies deze legerdienst diende te vervullen, zou de kans ook zeer groot zijn geweest dat de persoon in kwestie hier niet op kan antwoorden, vergelijkt verzoekende partij.

2.2.5.2. De Raad bemerkt dat verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag een oproepingsbrief neerlegt vanwege het Militair Commissariaat te Shakhty (administratief dossier, stuk 13: documenten, deel 4), evenals een vertaling ervan, waarin het volgende wordt vermeldt (vertaling): *“Due to your failure to appear to the military commissariat of Shakhty and Oktyabrskiy District for military training within due time in compliance with Federal Law On Military Duty and Service of 1998, criminal proceedings will be initiated against you in compliance with the Law...”*. Voornoemd document vormt volgens verzoekende partij de directe oorzaak waarom zij, althans voor een bepaalde periode, haar land is ontvlucht. Indien verzoekende partij op basis van deze oproepingsbrief haar land van herkomst heeft verlaten uit angst om te worden vervolgd, kan van haar in redelijkheid worden verwacht dat zij de inhoud ervan heeft bestudeert en nog steeds kent. Aangezien hier op duidelijke wijze de wet wordt vermeld op basis waarvan zij strafrechtelijk zal worden vervolgd, is het dan ook niet aannemelijk dat zij de titel van deze wet en het jaar waarin deze wet in werking trad niet kan vermelden. Overigens werd van haar op het Commissariaat-generaal niet verwacht dat zij het nummer van deze wet kon vermelden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 02/08/2011, p. 12).

Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Zo hebben tevens de andere onwetendheden en vaagheden met betrekking tot de inhoud, het doel en de duur van de bijkomende militaire opleiding, de periode tijdens dewelke men hier nog voor kan worden opgeroepen en de precieze strafmaat die wordt toegepast op het niet vervullen van deze plicht, gecombineerd met haar niet met een vrees voor vervolging in overeenstemming te brengen gedrag, het feit dat zij een internationaal paspoort op haar eigen naam bezat waarmee zij zonder problemen de Russische Federatie is uitgereisd en de vaststelling dat zij weinig belangstelling toont voor haar beweerdte vervolging, gezien het flagrante gebrek aan informatie over de door haar neergelegde documenten, geleid tot de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerdte relaas.

2.2.6.1. Nopens de vage en contradictorische verklaringen met betrekking tot de periodes waarin men voor dergelijke militaire opleiding kon worden opgeroepen en de duur van deze opleidingen, poneert verzoekende partij dat zij nochtans wist te vertellen dat men, na zijn dienstplicht, tijdens een periode van

3-4 jaar opnieuw kan worden opgeroepen voor een bijkomende militaire opleiding, die 4-5 maanden duurt.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift *post factum* opteert voor haar tweede versie (de eerste versie tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal) van wat zij verklaarde over de periode tijdens dewelke personen die hun dienstplicht vervulden terug kunnen worden opgeroepen om een bijkomende militaire opleiding te volgen en dat zij, wat de duur van deze opleidingen betreft, *post factum* opteert voor de tweede voorgehouden versie van haar verklaringen hieromtrent op het Commissariaat-generaal. De Raad wijst er echter op dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is bovendien dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816), alwaar verzoekende partij in gebreke is gebleven. Verzoekende partij onderneemt *de facto* geen enkele poging in haar verzoekschrift om deze tegenstrijdige verklaringen te verklaren, zodat de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing onverminderd overeind blijft, met als gevolg de verdere aantasting van de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas.

2.2.7.1. Wat de strafmaat betreft, herhaalt verzoekende partij dat zij van mening was dat zij voor het ontlopen van een militaire heropleiding een vrijheidsberovende straf tot acht jaar zou kunnen oplopen. Zij nam dit gegeven voor waar aan omdat de militaire commissaris haar dit zou hebben gemeld. Verzoekende partij is van mening dat het weergeven van een niet correcte strafmaat haar echter niet kan worden verweten, nu zulke kennis niet van haar kan worden verwacht. Zij is immers geen "*specialist militair strafrecht*", zo stelt verzoekende partij.

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat het argument van verzoekende partij dat haar niet kan worden verweten niet over de juiste informatie te hebben beschikt met betrekking tot de duur van de gevangenisstraf, nu zij deze informatie via de militaire commissaris heeft verkregen en van haar niet kan worden verwacht zulke zaken te weten, niet als verschoningsgrond kan worden aanvaard. Van een persoon die zijn land ontvlucht uit vrees voor vervolging, en in het bijzonder uit vrees om tot een langdurige gevangenisstraf te worden veroordeeld, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze zich over de elementen met betrekking tot zijn rechtstreekse vluchtaanleiding zeer nauwgezet informeert. De bewering van verzoekende partij dat zij vertrouwde op de informatie die haar door de militaire commissaris werd gegeven, strookt overigens ook niet met haar verklaring tijdens het gehoor dat een acht jaar durende gevangenisstraf voor het plegen van desertie (of de gelijkstelling eraan) volgens haar logica eigenlijk te lang is (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS van 02/08/2011, p. 13). Indien zij zelf al aangeeft toch enige twijfel te hebben over deze strafmaat, acht de Raad het uitermate ongeloofwaardig dat verzoekende partij niet de minste moeite zou hebben ondernomen om zich omtrent zulke feiten op degelijke wijze te informeren.

2.2.8.1. Betreffende het in bezit zijn van een internationaal paspoort op haar eigen naam, herhaalt verzoekende partij dat zij dit paspoort via een kennis kon bekomen. Zij was van mening dat deze kennis een paspoort voor haar zou kunnen bekomen zonder dat de FSB hiervan op de hoogte was. Verzoekende partij stipt eveneens aan dat zij er niet helemaal zeker van was dat het om een vervalst paspoort ging.

2.2.8.2. De Raad bemerkt dat het hierboven uiteengezette argument niet meer inhoudt dan een loutere herhaling van de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-generaal. Zoals eerder opgemerkt, dient te worden vastgesteld dat het aanbrengen van een loutere herhaling niet van aard is om de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij zich niet de moeite getroost om de verdere bevindingen van verwerende partij in dit verband te weerleggen, met name dat verzoekende partij zich met een internationaal paspoort op haar eigen naam aanbood bij de Russische autoriteiten om de Russische Federatie uit te reizen, wat haar verklaarde vrees voor vervolging door deze autoriteiten teniet doet en dat het feit dat zij de grensposten op deze wijze kon passeren zonder enig probleem haar vervolging op zich ontkracht en dat verzoekende partij er niet in slaagt enig bewijs bij te brengen voor haar bewering dat aan de grensposten niet nauwkeurig wordt gecontroleerd. Desbetreffende motieven worden derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.9. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot het niet op de hoogte zijn door verzoekende partij dat de twee convocaties van het Militair Commissariaat die zij neerlegde uitgaan van dezelfde persoon met een oproeping voor dezelfde datum, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

Daarenboven wijst de Raad erop dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden relaas van de feiten, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen

2.2.10. De Raad merkt verder nog op dat verzoekende partij de motivering uit de bestreden beslissing dat haar gedrag niet overeenstemt met een vrees voor vervolging, nu verzoekende partij na haar asielaanvragen in Zwitserland en Polen vrijwillig is teruggekeerd naar de Russische Federatie omdat de levensomstandigheden in Polen te slecht zouden zijn geweest, volledig ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. De Raad oordeelt dat in het vooruitzicht van een strafmaat van acht jaar opsluiting dergelijk gedrag van verzoekende partij, met name terug te keren louter op basis van de slechte levensomstandigheden in Polen, op zeer ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas hypothekeert.

In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij tevens verweten niet te kunnen zeggen hoeveel convocaties van de politie zij heeft neergelegd. Verzoekende partij kon hierbij evenmin vermelden uit welke periode deze convocaties stammen. Wat betreft het medisch attest dat zij neerlegde, kon verzoekende partij niet met zekerheid zeggen door welke instantie dit attest werd opgesteld. Hierbij merkt verwerende partij tevens op dat dit attest werd opgesteld door een overheidsinstantie, wat, gezien haar verklaarde problemen met de autoriteiten, toch wel opmerkelijk is. Het feit dat verzoekende partij over de door haar ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas bijgebrachte documenten weinig tot geen informatie kan geven, duidt op een gebrek aan belangstelling voor haar eigen vervolging, zo concludeert verwerende partij. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen poging tot weerlegging van voormelde conclusie, waardoor desbetreffende motivering eveneens als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Dergelijke bevindingen veroorzaken de verdere teloorgang van de geloofwaardigheid van de beweringen van verzoekende partij.

2.2.11. Wat voorafgaat in acht genomen, kan worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Rostov waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT